

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑκτος

Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους· καὶ εἶναι ἑτήσιαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

17 Δεκεμβρίου 1878

Τῇ 31 Δεκεμβρίου 1878 λήγει τὸ τρίτον ἔτος τῆς Ἑστίας. Ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξῆκολουθήσωσι λαμβάνοντες τὴν Ἑστίαν καὶ κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι πρὸς τὴν διευθύνσιν αὐτῆς, πρὸ τῆς 1 ἰανουαρίου 1879, τὸ τίμημα τῆς συνδρομῆς, ὡπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Τὸ Δελτίον ὠρεῖται πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Ἑστίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς.

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ ΕΦΟΡΙΑΣ ΣΠΑΡΤΗΣ ΕΝ ΕΤΕΙ 1826

Ἡ ἀνωτέρω σφραγὶς ἐλήφθη ἐξ ἐγγράφου, ἀποσταλέντος ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ἐν Σμύρῃ λογιῶ συνδρομητοῦ τῆς Ἑστίας κ. Μ. Π. Κοσσονῆ, κατέχοντος πολλὰ πολύτιμα ἔγγραφα ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐλληνικὴν ἐπανάστασιν.

Σ. τ. Δ.

Τῇ αἰτήσῃ ἡμῶν, ὁ κ Σπυρ. Π. Λάμπρος εὐμενῶς ἐχορήγησεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν τὸ ἐπόμενον τεμάχιον ἐκ τοῦ ἐναρκτηρίου λόγου τῶν ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ ἑφετειῶν μαθημάτων του περὶ τοῦ «Αἰῶνος τοῦ Περικλέους.» Ὁλόκληρος ὁ ὄρατος οὗτος λόγος δημοσιευθήσεται προσεχῶς ἐν τῇ «Παρυκασφῇ».

Σ. τ. Δ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ

Οἱ Ἀθηναῖοι ἔσωσαν κατὰ τὰ περσικὰ τὴν Ἑλλάδα. Ὅτε δ' ὁ ἐπικείμενος κίνδυνος παρήλθε καὶ οἱ ἑταῖροι τῆς ἐλληνικῆς ὁμαχιμίας ἀπενόστησαν εἰς τὰς ἰδίας ἕκαστος πόλεις, οἱ Ἀθηναῖοι κατῆλθον εἰς τὰ πάτρια ἐδάφη οὐχὶ ἐστεμμένοι διὰ τῶν πρώτων στεφάνων, οὐς εἶχον εὐγενῶς παραχωρήσει εἰς ἄλλους φιλοπρώτους συναγωνιστὰς, οὐδὲ θριαμβικῶς, ἀλλὰ πτωχοὶ καὶ δίκην καυχῶν, διακομιζόμενοι τὰ ὑπολειφθέντα σκευῆ καὶ εὐρίσκοντες κεκαυμένα τὰ ἔδη τῶν θεῶν, ἀποτετεφρωμένον τὸν Ἑκατόμπεδον, κατεσκαμμένους τοὺς οἴκους, πλὴν τῶν ὀλίγων ἐν οἷς ἐσκήνησαν οἱ δυνατοὶ τῶν Περσῶν, καὶ ἀπανταχοῦ τῆς πατρίου γῆς τὴν ἐρημίαν καὶ τὰ ἔχγη τῆς προσφάτου πυρκαϊᾶς. Ἄλλ' οἱ πένητες ἐκεῖνοι καὶ οἰκοθρονημένοι νικηταὶ εἶχον πλοῦ-

τον ἐπαρκῆ τάπυρπόλητα ἀργυρεῖα τοῦ Λαυρίου καὶ μᾶλλον ἐκείνων τῆς ἀρετῆς αὐτῶν τοὺς θησαυροὺς καὶ τρεῖς ἄνδρας, οἵτινες ἐκαλοῦντο Θεμιστοκλῆς, Ἀριστείδης, Κίμων· εἰς τούτους δὲ προσετέθη μετὰ τινα χρόνον καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ξανθίππου. Διὰ δὲ τοῦ φρονήματος τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς αἰοδίμου φιλοπατρίας τούτων τῶν ἀνδρῶν αἱ Ἀθῆναι οὐ μόνον ἐπανῆλθον εἰς τὴν θέσιν εὐρίσκοντο πρὸ τοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ ὑπερακοντίσασαι ταύτην οἰοεὶ δι' ἄλματων ἔφθασαν εἰς τοσοῦτον ἀκμῆς καὶ δυνάμεως, ὥστε νὰ καταστῇ περιώνυμος ὁ κληθεὶς αἰὼν τοῦ Περικλέους, θεωρούμενος ὡς ἡ ὑψίστη ἀκμὴ τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας καὶ ὁ κολοφῶν τῆς ἐλληνίδος δόξης.

Ὅτε κατῆλθον εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ καθέλοντες τὸν Μῆδον, ἡ πόλις ἦτο ἀνίσχυρος καὶ ἀνυπεράσπιστος. Πῶς νὰ ἔχη τείχη ἡ πόλις ἥτις δὲν εἶχεν οἰκίας; Τῆς πόλεως δὲ ταύτης ἦς τὰ τείχη ἔπρεπε νὰνεγειρώσιν ὀχυρὰ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες συναπκξάπαντες, ἕκαστος συνεισκομιζῶν ἓνα λίθον ἰδίᾳ χειρὶ, τῆς γεραρᾶς ταύτης πόλεως οἱ κάτοικοι ἠγαγκάσθησαν διὰ τὸν φθόνον τῶν συμμάχων τῆς χθῆς καὶ ἀντιπάλων τῆς αὐρίου νὰ οἰκοδομήσωσι τὰ τείχη αὐτῶν ἐν σπουδῇ δίκην ἐνόχων, πανδημεὶ πάντες καὶ αὐτοὶ καὶ αἱ γυναῖκες καὶ οἱ παῖδες, ἀφειδουῦντες τῶν τε νεοδημάτων αὐτῶν οἰκῶν καὶ τῶν μνημάτων τῶν ἰδίων πατέρων.

Τὴν τείχισιν δὲ ταύτην ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων χρωστέει εἰς τὴν πανουργίαν τοῦ Θεμιστοκλέους, ὁφείλει εἰς τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον ἄνδρα, ὅστις τοσαυτὰ ἤδη εἶχε διαπράξει ὑπὲρ τῆς πόλεως. Εἶνε γνωστὰ αἱ κατὰ τὰ περσικὰ ὑπηρεσίαι αὐτοῦ πρὸς τὴν πατρίδα, ἀλλὰ τὸ κυριώτατον αὐτοῦ κατόρθωμα καὶ τὸ ὑψίστον ἔργον ὑπῆρξεν ἡ ἀναγνώρισις τοῦ προορισμοῦ τῆς πόλεως. Εἰς τὸν Θεμιστοκλῆα πρώτον ὀφείλουσιν αἱ Ἀθῆναι τὸν ναυτικὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν κατὰ θάλασσαν δύναμιν, εἰς αὐτοῦ τὸ προορατικὸν βλέμμα ὀφείλει ἡ πόλις τοὺς λαμπροὺς λιμένας τοῦ Πειραιῶς καὶ τὴν οἰκοδομὴν καὶ ὀχύρωσιν τοῦ ἐπινείου ἐκεῖνου. Ἐκεῖνος εἶνε τέλος ὅστις κατὰ μικρὸν ὑπάγων καὶ καταβιδάζων τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλασσαν ἀντι μορίμων ὀπιτιῶν ραυβάτας καὶ θαλασσίους ἐποίησεν. Ἡ δὲ μέλλουσα δόξα τῶν Ἀθηναίων